



Arrest

nr. 242 963 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. TCHOUTA
Bergensesteenweg 251
1070 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 241 687 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 september 2020, waarbij de debatten worden heropend en de partijen opgeroepen worden te verschijnen op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2020 om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. TCHOUTA verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2015 verkreeg verzoekster een visum lang verblijf (type D) met het oog op studies in België.

Verzoekster verkreeg op basis van haar hoedanigheid als niet-Europees student een machtiging tot verblijf. Verschillende jaren werd de vernieuwing van de A-kaart toegestaan.

Op 10 januari 2019 werd de vernieuwing van de A-kaart toegestaan tot 31 oktober 2019.

Op 28 oktober 2019 vroeg verzoekster de vernieuwing van de verblijfsmachtiging aan.

Op 28 mei 2020 nam de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Gelet op het advies van de academische besturen of schoolbesturen van CPSI (Centre de Formation pour les Secteurs Infirmiers), overgemaakt op 17.02.2020

*Overwegende dat de genaamde D. T. R. J.,
geboren te D. op (in) [...]1988,
van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te [...] ASSE,
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren*

REDEN VAN BESLISSING :

In toepassing van artikel 61, § 1,1°: De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten : wanneer zij, rekening houdend met de resultaten, haar studies op overdreven wijze verlengt :

En artikel 103/2 van het KB : de Minister kan aan de vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van student die, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, het bevel geven om het grondgebied te verlaten, wanneer :

3° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om bacheloropleiding te volgen en hij na zijn vierde jaar van de studie niet minstens 135 credits behaalde.

Overwegende dat betrokkene in oktober 2015 naar België kwam op basis van een D-visum voor studies aan de Haute école Louvain en Hainaut; dat betrokkene daar de studies aanvatte in de richting Bachelier en gestion des ressources humaines maar amper 57 studiepunten haalde en dus niet slaagde in deze richting na twee jaar studie.

Overwegende dat betrokkene tijdens de academiejaren 2017/2018 en 2018/2019 ingeschreven was aan institut Provincial Supérieur des Sciences Sociales et Pédagogiques Promotion Sociale, voor de richting Bachelier Infirmier, maar dat ze evenmin slaagde in deze studierichting omdat ze nauwelijks 30 studiepunten haalde.

Overwegende dat betrokkene voor het nieuwe academiejaar 2019/2020 zich opnieuw inschrijft aan een andere onderwijsinstelling, het Centre de Formation pour les Secteurs Infirmiers (CPSI) in een programma met maar 24 studiepunten, en dat ze daardoor niet voldoet aan de voorwaarden van art.59 van de wet van 15.12.1980 omdat dit geen volledig leerplan is.

Overwegende dat betrokkene de laatste 4 jaar geen enkele keer slaagde in een studierichting, en dat ze in het totaal maar 87 credits behaalde, terwijl ze er volgens artikel 103/2,3° van het KB eigenlijk minstens 135 had moeten behalen; dat zij na al die jaren ook nog steeds geen merkbare vooruitgang boekt in een bacheloropleiding en bijgevolg geen vooruitzicht heeft op het behalen van een einddiploma.

Dat ze bijgevolg niet langer in aanmerking kan komen voor een verdere verlenging van haar tijdelijk verblijf in toepassing van artikel 58 van de wet van 15.12.1980, gezien zij haar studies op overdreven wijze verlengt.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 20.10.2015 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het laatste onderdeel van het enig middel onder meer de schending aan van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van unierecht en meer bepaald van het hoorrecht. Verzoekster verwijst daarbij eveneens naar het algemeen rechtsbeginsel "audi alteram partem".

Verzoekster licht dit onderdeel toe als volgt:

"F. Sur la violation des principes fondamentaux de droit administratif

Le droit fondamental, de la partie requérante, à une procédure administrative équitable, ses droits de la défense, les principes généraux de droit administratif de bonne administration, le principe « audi alteram partem », le droit d'être entendu et le devoir de minutie et de prudence, pris seuls et conjointement à l'article 74/13 de loi de 1980 (au regard de l'ordre de quitter le territoire), ont été méconnus par la partie adverse car elle n'a pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments dans le cadre du processus décisionnel ;

Non seulement la partie requérante n'a pas été invitée en temps utile à faire valoir ses arguments à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire dans un délai de 30 jours, mais, en outre, les garanties visant précisément à assurer que le droit d'être entendu soit exercé de manière « utile et effective » n'ont pas été assurées ;

Encore faut-il rappeler, non sans importance, que si ses droits avaient été respectés, la partie requérante aurait fait valoir des éléments qui auraient influé sur le processus décisionnel, et les décisions que se proposait de prendre la partie adverse auraient été différentes ;

1. Quant à l'absence d'invitation à être entendu et le fait de n'avoir pas été mise en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses arguments contre la prise de la décision querellée

Le droit d'être entendu constitue un principe général de droit dans les ordres juridiques belges et européens ;

Dans l'ordre juridique belge, ce droit découle du principe général de bonne administration notamment le principe « audi alteram partem » ;

Dans l'ordre juridique européen, le droit à être entendu a été consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

En effet, le droit d'être entendu exige que le requérant puisse faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et ce, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ;

Deux arrêts de la Cour de justice de l'Union européenne, les arrêts M.M. c. Irlande du 22 novembre 2012 et M.G. et R.N. c. Pays-Bas du 10 septembre 2013, ont affirmé que « ce droit fondamental est applicable dans les relations entre les États membres et leurs administrés lorsque ceux-ci mettent en oeuvre le droit de l'Union » ;

Force est de constater, d'ailleurs, qu'à aucun moment, la partie adverse n'a posé à la partie requérante la question, de manière claire et compréhensible, de savoir si elle avait des arguments à faire valoir à l'encontre d'un ordre de quitter le territoire ;

Pourtant, une série de garanties entourent son droit de faire valoir son point de vue « de manière utile et effective » et l'obligation corrélatrice de la partie adverse de rassembler l'ensemble des éléments pertinents pour décider en toute connaissance des circonstances de l'espèce ;

Afin d'être entendu, et de pouvoir se défendre, de manière utile et effective, la partie requérante aurait dû être invitée à faire valoir ses arguments, et l'exercice de son droit d'être entendu aurait dû être assorti de certaines garanties ;

A l'instar de la Cour de justice de l'Union européenne, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de rappeler que dès lors que la partie adverse agit d'initiative et doit tenir compte de certains éléments dans le cadre du processus décisionnel, elle doit inviter l'étranger à faire valoir ses arguments de manière utile et effective ;

Eu égard à cette règle, le Conseil d'État rappelle qu'elle :

« (...) a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents » et doit lui permettre « d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours » ;

La teneur de ce principe général du droit d'être entendu est rappelé par la Cour de justice de l'Union européenne dans l'arrêt Khaled Boudjlida qui indique en substance que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts.

La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu »

La Cour de Justice de l'Union européenne affirmait, dans son arrêt M.G. et N.R. c. Pays-Bas , que la méconnaissance du droit d'être entendu n'entraînera l'illégalité de la décision administrative que si « le juge national [...] considère, eu égard à l'ensemble des circonstances de fait et de droit de chaque cas d'espèce, que cette violation a effectivement privé celui qui l'invoque de la possibilité de mieux faire valoir sa défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent » ;

Au regard de ce qui précède, force est de constater que la partie adverse n'a pas assuré une mise en oeuvre utile et effective du droit d'être entendu de la partie requérante, en méconnaissant les garanties essentielles précitées ;

2. Sur les éléments que la partie requérante aurait fait valoir si ses droits et les garanties précitées avaient été respectées

Si les droits et les garanties précitées de la partie requérante avaient été respectés, elle aurait notamment fait valoir les éléments suivants, dont il incombait à la partie adverse de tenir compte, et qui auraient influé sur le processus décisionnel et modifié la décision qu'elle se proposait de prendre :

- Son état de grossesse et la naissance prévue au mois de novembre de leur enfant, issu de sa relation avec Monsieur T. F. B. ;

- Le fait qu'elle souhaitait consolider les liens et ne veut pas voir son enfant grandir loin de son père ;

- *Le fait qu'elle a une attache sociale et familiale en Belgique ;*

- *Le fait qu'elle aurait souhaité vérifier la teneur de son dossier administratif préalablement à la formulation de ses observations, afin que celles-ci soient le plus pertinentes possibles et qu'elle puisse étayer son dossier relativement à sa vie familiale, son parcours, et ses attaches ;*

Force est de constater qu'« il ne peut être exclu que lesdits éléments, dans les circonstances de l'espèce, ne soient pas de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision. » ;

En ce que l'acte querellé ne contient aucune mention relative à la vie privée du requérant, la partie défenderesse a violé le principe général de bonne administration, en particulier en ce qu'il se décline en un principe de préparation avec soin d'une décision administrative, d'un devoir de minutie, de prudence, de l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause ;

En effet, cette dernière omet de prendre en considération certaines circonstances essentielles de l'espèce.

En conséquence, il convient de constater que les normes en cause ont été méconnues et que la décision entreprise doit être annulée ;”

2.1. Verzoekster stelt dat de rechten van verdediging, het beginsel “audi alteram partem”, het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Ze stelt niet uitgenodigd geweest te zijn om ten nuttigen tijde haar standpunt kenbaar te maken. Verzoekster voert aan dat indien dit recht wel gerespecteerd zou zijn geweest, zij elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekster stelt dat zowel naar Belgisch als naar Europees recht het hoorrecht een algemeen rechtsbeginsel is. Naar Belgisch recht verwijst ze naar het beginsel “audi alteram partem” en naar Europees recht wordt het hoorrecht gewaarborgd door het bepaalde in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Dit recht houdt in dat de verzoeker op nuttige en effectieve wijze zijn standpunt kan kenbaar maken gedurende de administratieve procedure en dit voor het nemen van een beslissing die zijn belangen nadelig kan beïnvloeden. Verzoekster verwijst daarbij naar rechtspraak van het Hof van Justitie, zoals de arresten MM. t. Ierland van 22 november 2012, M.G. en R.N. t. Nederland van 10 september 2013 en Boudjlida van 11 december 2014. Ze stelt dat thans moet worden vastgesteld dat op geen enkel ogenblik verweerder aan verzoekster op een duidelijke en begrijpelijke manier heeft gevraagd of zij argumenten had die zich verzetten tegen het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Nochtans had dit verweerder toegelaten om een beslissing te nemen met kennis van de omstandigheden eigen aan de zaak. Verder stipt verzoekster aan dat ook de Raad van State reeds heeft gesteld dat indien verweerder optreedt op eigen initiatief, hij moet rekening houden met een aantal elementen in het beslissingsproces en de vreemdeling moet uitnodigen om zijn argumenten op nuttige en effectieve wijze kenbaar te maken. Met verwijzing naar het voormelde arrest M.G. en N.R. erkent verzoekster dat volgens het Hof van Justitie de miskenning van het hoorrecht pas tot de onwettigheid van de beslissing kan leiden indien de nationale rechter, in het licht van het geheel van de elementen in rechte en in feite eigen aan de zaak, overweegt dat die miskenning effectief degene die zich beroept op het hoorrecht de mogelijkheid heeft ontnomen zich beter te verdedigen, in die zin dat de administratieve procedure tot een ander resultaat had aanleiding kunnen geven.

Verzoekster stelt dat indien het hoorrecht zou gerespecteerd geweest zijn, zij de volgende elementen had willen laten gelden:

- haar zwangerschap en de geboorte voorzien in november van het kind voortgekomen uit de relatie met de heer T.F.B.
- het feit dat ze de banden wenst te verstevigen en niet wenst dat haar kind opgroeit ver van zijn vader
- het feit dat ze een sociale en familiale band heeft met België.

Volgens verzoekster heeft verweerder nagelaten deze essentiële elementen in overweging te nemen.

2.2. Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11,

M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekster een beslissing gegeven die zowel inhoudt dat haar verblijfsmachtiging wordt beëindigd (RvS 16 mei 2019, nr. 244.511) als dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd, en dit op grond van artikel 61, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan de Minister de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de vreemdeling rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 21, lid 2, f van Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au pair-activiteiten (herschikking). Tegelijk is het bevel om het grondgebied te verlaten een nationale toepassing van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Door het nemen van de bestreden beslissing, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08,

EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Verzoekster erkent dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). In deze kan verweerder worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenwel moet verzoekster blijkens het voorgaande haar belang aantonen bij dit onderdeel van het middel en dus dat indien zij zou gehoord geweest zijn, zij elementen had kunnen aanvoeren die aanleiding hadden kunnen geven tot een andere besluitvorming.

In casu voert verzoekster onder meer aan dat zij zwanger is en dat de geboorte is voorzien voor november 2020. Bij het verzoekschrift voegt zij dienaangaande een stuk waaruit blijkt dat ze op het ogenblik van de bestreden beslissing inderdaad zwanger was, zodat zij aantoonde dat dit geen loze bewering is en zij belang heeft bij dit onderdeel van het middel. De Raad stelt vast dat niet kan uitgesloten worden dat een zwangerschap een invloed kan uitoefenen op het studeren en dat dit een element is waarvan niet kan uitgesloten worden dat indien de gemachtigde verzoekster had gehoord tijdens de administratieve procedure en bijgevolg op de hoogte zou geweest zijn van dit gegeven, dit tot een ander resultaat had aanleiding kunnen geven.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen zijn standpunt kenbaar te maken. Hij erkent evenwel dat eenieder moet in staat worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Uit de voorgaande rechtspraak blijkt wel degelijk dat het waarborgen van het hoorrecht een verplichting is die op de lidstaten rust, het hoorrecht kan evenwel op verschillende wijzen worden gewaarborgd. In casu blijkt evenwel uit het administratief dossier niet dat verzoekster op enigerlei wijze in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Waar verweerder verwijst naar oude rechtspraak om te stellen dat de rechten van verdediging op administratiefrechtelijk vlak alleen van toepassing zijn in tuchtzaken en dat die rechten niet moeten worden gewaarborgd bij administratieve beslissingen die genomen zijn in het raam van de Vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder voorbijgaat aan de evolutie in de nationale en Europese rechtspraak. Verweerder spreekt zich overigens tegen door vervolgens zelf te stellen dat het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat een verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen en dat men de gelegenheid moet krijgen zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. Waar verweerder evenwel stelt dat verzoekster naar aanleiding van haar recente aanvraag tot verlenging van de A-kaart de mogelijkheid had om alle nuttige elementen aan te voeren, blijkt dat dit standpunt niet wordt gevolgd in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 12 september 2019, nr. 245.427 zie infra). Waar verweerder nog verwijst naar het arrest Mukarubega en stelt dat een vreemdeling niet noodzakelijkerwijze opnieuw moet worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van de verblijfsaanvraag naar aanleiding waarvan de vreemdeling reeds werd gehoord, kan de Raad in theorie volgen. Echter, thans blijkt uit het administratief dossier in het geheel niet dat verzoekster op nuttige en dienstige wijze gehoord werd, ook niet in het kader van een andere beslissing die de huidige bestreden beslissing zou voorafgegaan zijn. In casu blijkt geen gebrek

aan zorgvuldigheid van verzoekster. Waar verweerder in de nota nog stelt dat verzoekster moet aantonen dat zij elementen had kunnen aanvoeren die mogelijks tot een andere afloop van de administratieve procedure hadden kunnen aanleiding geven, kan de Raad wederom volgen. Echter, anders dan hetgeen verweerder in de nota aanvoert, heeft verzoekster zich in casu niet beperkt tot een vaag of theoretisch betoog aangaande haar familie- en gezinsleven, doch heeft zij een concreet stuk aangaande haar zwangerschap voorgelegd om haar belang aan te tonen. Waar verweerder in de nota verwijst naar haar bespreking van het vierde onderdeel van het middel en daarin stelt dat de informatie over de zwangerschap niet aan verweerder was ter kennis gebracht, zodat hij er ook geen rekening mee heeft kunnen houden, merkt de Raad juist op dat indien verweerder verzoekster op dienstige wijze had gehoord, en die onregelmatigheid dus niet had begaan, hij wel op de hoogte had kunnen zijn en met kennis van alle relevante elementen een beslissing had kunnen nemen, quod non in casu.

Het verweer van verweerder kan dan ook geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3. Aangaande het beginsel audi alteram partem heeft de Raad van State zich bij arrest nr. 245.427 van 12 september 2019 uitgesproken over de toepasbaarheid van dit beginsel op de beslissingen zoals in casu genomen op grond van artikel 61, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, zijnde het “bevel om het grondgebied te verlaten” voor een student (bijlage 33bis):

"En décidant, [...], que le requérant ne pouvait reprocher à la partie adverse de ne pas l'avoir entendu avant d'adopter l'ordre de quitter le territoire contesté parce que « le requérant ne pouvait raisonnablement ignorer que la partie défenderesse pouvait à tout moment prendre une mesure d'éloignement à son encontre eu égard à ses échecs scolaires successifs et qu'il lui incombait dès lors de présenter tous les arguments de nature à faire obstacle à une telle mesure lors de la demande de renouvellement de son titre de séjour, démarche qu'il s'est toutefois abstenu d'entreprendre », le Conseil du contentieux des étrangers a méconnu la portée du principe général du droit « Audi alteram partem ». En effet, en vertu de ce principe, il incombait à la partie adverse qui envisageait d'adopter d'initiative cet ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 61, § 1er, 1°, de la loi du 15 décembre 1980, d'inviter le requérant à faire valoir ses observations. Par contre il n'appartenait pas à celui-ci d'anticiper une éventuelle intention de la partie adverse, en faisant valoir dans la demande de renouvellement de son titre de séjour, en plus des éléments qu'il devait produire pour obtenir ce renouvellement en vertu de l'article 101 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, d'autres s'opposant à la prise d'une mesure d'éloignement, basée sur l'article 61, § 1er, 1°, précité."

Of: “Door te beslissen, [...], dat verzoeker de tegenpartij niet mocht verwijten hem niet gehoord te hebben alvorens het bestreden bevel om het grondgebied te nemen omdat “de verzoeker niet redelijkerwijs niet kon weten dat verwerende partij op elk moment een verwijderingsmaatregel kon nemen ten aanzien van hem gezien zijn opeenvolgende mislukkingen op school en het hem bijgevolg toekwam om alle argumenten voor te leggen die zouden kunnen in de weg staan aan een dergelijke maatregel op het ogenblik van de aanvraag van de vernieuwing van de verblijfstitel, stap die hij heeft nagelaten te zetten”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het algemeen rechtsbeginsel “audi alteram partem” miskend. Inderdaad, op grond van dit principe, kwam het de tegenpartij die beoogde op eigen initiatief dat bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, op grond van artikel 61, §1, 1° van de wet van 15 december 1980, toe om verzoeker uit te nodigen om zijn opmerkingen te laten gelden. Daarentegen kwam het hem [verzoeker] niet toe te anticiperen op een eventuele intentie van de tegenpartij, door bij de aanvraag tot de vernieuwing van de verblijfstitel naast de elementen die hij moest voorleggen om die vernieuwing te bekomen op grond van artikel 101 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nog andere elementen voor te leggen die zich verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel, gebaseerd op voormeld artikel 61 §1, 1°. (eigen vertaling)”

Uit deze rechtspraak blijkt dat de Raad van State stelt dat het principe “audi alteram partem” moet gerespecteerd worden voorafgaandelijk aan het nemen van een bijlage 33bis en dat, anders dan hetgeen verweerder in de nota stelt, niet kan verwacht worden dat verzoekster zelf anticipeert op de bestreden beslissing, door al bij de aanvraag tot vernieuwing andere elementen aan te voeren, dan de elementen die zij moest voorleggen om die vernieuwing te bekomen op grond van artikel 101 van het Vreemdelingenbesluit.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Zoals gesteld moet verzoekster haar belang aantonen bij dit onderdeel van het middel en dus dat indien zij zou gehoord geweest zijn, zij elementen had kunnen aanvoeren die aanleiding hadden kunnen geven tot een andere besluitvorming.

De Raad heeft supra reeds vastgesteld dat bij het verzoekschrift verzoekster een stuk heeft gevoegd waaruit blijkt dat ze op het ogenblik van de bestreden beslissing inderdaad zwanger was, zodat zij aantoonde dat dit geen loze bewering is en zij belang heeft bij dit onderdeel van het middel. De Raad stelt ook nu vast dat niet kan uitgesloten worden dat dit een element is waarvan niet kan uitgesloten worden dat indien de gemachtigde verzoekster had gehoord tijdens de administratieve procedure en bijgevolg op de hoogte zou geweest zijn van dit gegeven, dit tot een ander resultaat had aanleiding kunnen geven.

Bijgevolg leidt de miskenning van het hoorrecht zowel als algemeen beginsel van unierecht als van het adagium “audi alteram partem” tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen werd supra reeds besproken.

Het laatste onderdeel van het enig middel is gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van overige onderdelen niet tot een verdergaande vernietiging kan aanleiding geven, hoeft de Raad hier niet op in te gaan.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES